

Annem Beni Görsün

Filiz Aygündüz

Filiz Aygündüz, 1971 yılında İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Matematik Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli liselerde matematik öğretmenliği yaparken, sanat ve kadın dergilerinde serbest muhabir olarak çalıştı. 1995 yılında Duygu Asena'nın çıkardığı kadın dergisi *Kim* ve kültür sanat dergisi *Negatif*e yazmaya başladı. Onu 1999 yılında *Milliyet* gazetesi kültür sanat servisi ve *Milliyet Sanat* dergisi muhabirlikleri izledi. 2007 yılında *Milliyet* gazetesi kültür sanat servisi müdürü oldu. *Milliyet Sanat*'ta muhabirlik, editörlük, yayın koordinatörlüğü görevlerinde bulunduktan sonra 2008'de derginin genel yayın yönetmenliğine getirildi. 2017-2020 yılları arasında *Milliyet* gazetesinin hafta sonu eklerini yönetti. Halen *Milliyet Sanat* dergisinde ve *Milliyet Kitap* ekinde genel yayın yönetmeni olarak görev yapıyor. *Milliyet* gazetesindeki "Bir Kahve İçimi" adlı köşesinde kültür sanat yazıları yazıyor. İstanbul Aydın Üniversitesi'nde Psikoloji yüksek lisansını tamamlayan Aygündüz'ün Doğan Kitap'tan çıkan *Kaç Zil Kaldı Örtmenim?* ve *Prens Prensesi Sevmedi* adlı iki romanı, Psikiyatr Alper Hasanoğlu ile birlikte hazırladıkları *Gel Hayattan Konuşalım* isimli bir nehir söyleşi kitabı bulunmaktadır.

Annem Beni Görsün

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gel Hayattan Konuşalım
Prens Prensesi Sevmedi
Kaç Zil Kaldı Örtmemim?

ANNEM BENİ GÖRSÜN

Yazan: Filiz Aygündüz
Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8637-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Tülay Palaz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Annem Beni Görsün

Filiz Aygündüz

Hayattaki en büyük şansım olan kız kardeşlerim
Deniz, Yeliz, Demet ve Merve'ye

İnsan görülmek ister. Fark edilmek, sonrasında onaylanmak. Ben bunu yazı yoluyla gerçekleştirdim hayatımda. Kalem, üzerimdeki örtüleri kaldırdı, beni ortaya çıkardı. Kimi zaman batıp acıtarak, kimi zaman su yeşili bir mürekkeple sırtımı sıvazlayarak. Birbirinden farklı çok sayıda karakterle hemhal oldum, onları edebiyata katarken görünürlüğüm daha da arttı. Kahramanlarının hayatlarına yazarları sızar. Bunun için ilk yazar görür kendini. İlk ben gördüm kendimi. Yazının sırlı aynasında. Okudukça, yazdıklarım okuyanlar tarafından sevidikçe daha da şeffaflaştım. Kalemin şahitliğinde.

Onu ise, en görünür olduğum mekânlardan birinde, yazdıklarım ile dokunduğum insanlarla bir araya geldiğim bir imza gününde gördüm. Önümde uzayan imza kuyruğunun en arkasında duruyordu. Üzerinde beyaz, tiril tiril bir gömlek, siyah kargo pantolon. Uzun boylu. Yapılı. Elli yaşında ya var ya yoktu ama bir tutam yaz gibiydi. Telefonuyla meşguldü. Artık Instagram'ı mı takip ediyor, bir haber sitesinde mi dolaşıyor, aman da imza günü ne kalabalık diye tweet mi atıyor, kim bilir? İmzaladığım her kitabın ardından kafamı kaldırıp ona bakmadan edemiyordum. Bir süre sonra beklemekten sıkılmaya başladığımı fark ettim. Hayli uzun bir kuyruğun sonunda, benimle sohbet etmek isteyen okurları kıramadığımdan, işin aslını söylemek gerekirse bu sohbetleri çok sevdiğimden, kırk dakikadır bekliyordu.

“Adım Lale, bütün kitaplarımızı okudum. İmza için üç araç değiştirerek iki buçuk saatte geldim buraya” dedi, karşımda duran genç kadın. Toparlandım. Kitabı imzaladım.

Fotoğraf çektirmek isteyenler, sohbet edenler derken kuyruk ağır ilerliyordu. Sonunda sıra ona geldi. Elinde tuttuğu son romanımı uzattı.

“İsminiz?” diye sordum.

“Alp... Ama okurunuz değilim. Kitabı sizi çok seven bir arkadaşım için imzalatmak istiyorum. Paris’te yaşıyor. Haftaya doğum günü var, kargoyla yollayıp sürpriz yapacağım” dedi.

Bir tiyatrocununki kadar teatral, tok bir ses tonu vardı.

“Arkadaşınızın ismi ne?” diye sordum bu kez.

“Emir” dedi.

Kitabın ilk sayfasını açıp imzaladım. Sonra ona dönüp,

“Epey de beklediniz, zor değil mi bu imza kuyrukları?” diye sordum.

Şaşkın gözlerle baktı ve gülümseyerek,

“Beklemek kitap imzalatmanın şanından değil mi?” diye soruyla cevap verdi.

“Öyle derler ama siz hayli beklediniz. Gördüm, çok da sıkıldınız.”

“Görölmek ne güzel. Hem de bir yazar tarafından. Teşekkür ederim” dedi.

“Rica ederim. Siz neler okuyorsunuz?” diye sordum.

“Roman okuru değilim. İnceleme araştırma kitapları okuyorum daha çok” dedi, “bir yazarın karşısına geçip ona kitaplarını okumadığını söyleyerek kabalık yapmamışımıdır umarım.”

“Yoo. Niye kabalık olsun?”

Elini uzattı. Tokalaştık. “Teşekkür ederim” dedi ve gitti. Ardında dumanlı bir zencefil kokusu bırakarak...

Yayınevinin tanıtımcısı Melike yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı:

“Zeynep Hanım, az önce Adonis size kitap imzalatmaya mı geldi?”

Hayat yazıdan daha şaşırtıcıdır, bu yüzdendir ki yazarların en büyük rakibidir ve hemen hepsi bunu bilir. Ben de, o imza gününden bir hafta sonra bir kez daha deneyimledim bunu. Her cumartesi sabahı yaptığım gibi evimden çıkıp sahilde bir saat yürüdüm ve Bebek Kahve’ye girdim. Bir kahve içip eve dönecek, kedi kızım Pırtık’ı karma aşısı ve iç dış parazit uygulaması için veterinerine götüreceğim, akşam da bir arkadaşım ile yemeğe çıkacaktım. Muhtemelen iki hafta önce ayrıldığım sevgilim Enis’i, ağır bir sohbette parçalara bölecek, gıybetin ateşini harlayacaktık sözle. Uçsa da söz...

Kahveden içeri girer girmez, tam karşımdaki masada onu gördüm. Neydi adı? Adonis. Niyeyse bu kalmış aklımda. Hızla isim hafızamı yokladım, bulamadım. O sırada o da beni gördü, ayağa kalktı.

“Ne güzel sürpriz sizi yeniden görmek Zeynep Hanım” dedi.

“Aaa, sizinle imza günümde tanışmıştık. Paris’teki arkadaşınıza kitap imzalamıştım. Adınız? Hay Allah, kusura bakmayın.”

“Alp” dedi, gülümseyerek.

Yanıdaki sandalyeyi gösterip sordu:

“Oturmaz mısınız? Birlikte bir kahve içelim.”

Yeni terk edilmiş bir kadının kırık dökük egosuyla o masaya oturdum ve böylece hayatımın en travmatik dönemini başlatmış oldum.

“Bu kadar ünlü bir yazarla kahve içmek ne hoş. Emir duysa çok kıskanırdı” dedi.

“Kitaplarını okumadığınız bir yazarla kahve içmek?” dedim soran gözlerle.

“Ashına bakarsanız, imza gününden sonra eve gittiğimde merak edip başladım romanınıza. Kolejden sonra ilk kez bir roman okudum ve çok da sevdim.”

Hangi yazar sevinmez ki buna? Belli etmemeye çalışıp beş

roman yazmış, kırk beşine gelmiş bir yazar tevazuu takınarak gülümsedim:

“Ne güzel. Bir okurum daha oldu.”

“Sadece okurunuz değilim, bir milyon küsur takipçiniz arasına da girdim.”

O gün tam iki saat sohbet ettik. Dış ticaretle uğraşmış. Ortaköy’de oturuyormuş. On yıl önce eşinden ayrılmış. Beş yıl evvel on beş yaşındaki kızını bir trafik kazasında kaybetmiş. Ne diyeceğimi bilemedim, çok üzüldüm gibi bir şeyler geveledim.

“Üzülme” dedi. “Ölümden imal edilmiş canlılarız. Hepimiz vakti geldiğinde... Benim prensesim çok erken gitti gerçi. Acısı katlanılır hale geliyor bir süre sonra. Ama insanın içinde yarattığı o kederli boşluk hiç dolmuyor.”

Bazen öyle çat kapı gelir şefkat bana. İlk o an sarılmak istedim ona.

Telefonu çaldı. İzin isteyip dışarı çıktı. Sevgilisi mi acaba diye düşünmeden edemedim. Ardından bir gece önce, kardiolog olan kız kardeşim Mehtap’la yaptığım konuşmayı hatırladım; benim ezeli ölüm korkumdan girip Enis’ten çıktığımız konuşmayı. Ayrılıkların küçük ölümlere benzediğini, kaygılarımı artırdığını söylediğimde Mehtap karşı çıkmış, bana uzun bir söylev çekmişti. Konuşmanın sonunda,

“Ölmek çok kolay” dedi Mehtap, “ama bakma, aslında bir o kadar da zor..”

“Hangisi? Kolay mı, zor mu?”

“Şöyle anlatayım” diyerek devam etti: “Bir gece, akşam yemeğini yiyip, kocanla seviştikten sonra uykuya dalar, iki saat sonra da enfarktüs geçirip ölebilirsin. Kalbini besleyen damarlar ani bir şekilde tıkanmıştır, kalp kan pompalamaz ve durur. Ya da ne bileyim, çocuğunu okula bırakırsın, dönüşte bir trafik kazası... Çarpmanın etkisiyle aort yırtılır, otuz saniye içinde gidiverirsin.”

“Anladım, bu kadar kolay yani. Zor olan tarafı ne peki?”

“Avucunu dakikada yetmiş kez açıp kapamayı dene” dedi. Denedim. Daha yirmi üçte elim uyuşmaya başladı, sıkıldım.

“Bu kadar kolay pes ettiğin şeyi, kalp, gün boyu, haftalarca, yıllarca yapıyor. Günümüzde seksen yıl, yüz yıl hatta. Mükemmel bir oluşumu var insan bedeninin. Öyle, ha deyince pes etmiyor. Hayata sımsıkı tutunuyor.”

Mehtap’ın sözlerini geçirdim aklımdan: Otuz saniye sonrası kadar yakın, yüz yıl sonrası kadar uzak. Bu gece yatacağım uyku, önümdeki elli yılın ilk gecesi de olabilir, ömrümün son bir iki saatinin ilk dakikaları da. O zaman üzölmek niye, on beş gün önce giden altı aylık sevgiliye?

Ben bu soruyu kafamda tartarken Mehtap kapıya yöneldi:

“Hadi ablacım, arkadaşlarım bekliyor, ben çıkıyorum” dedi. “Öyle dünya başına yıkılmış gibi de yapma. Abartma. Bu mağdur kadın halini satın alamayacağım. Çünkü öyle değölsin. Gerçekten o adamdan ayrıldığın için acı çektiğini bilsem, sabaha kadar oturur, seninle ağlardım. Ama böyle olmadığımı biliyorsun.”

“E, ne bu halim o zaman?” diye sordum.

“Halinin sahibi sensin, adını da kendin koyuver bir zahmet.”

Son romanım bir ay önce çıkmış, kendimi gazete söyleşileri, TV röportajları, Instagram yayınları, imza günü koşturmacası içinde bulmuştum. Üzölüyordum. Sonuçta güzel bir altı ay geçirmiştik.

“Halt ediyor Mehtap” diye düşündüm o gittikten sonra. Bal gibi de Enis’ten ayrıldığım için acı çekiyordum işte. Onunla bir araya geldiğimizde bir peri masalının içine düşerdim. Sanki ışıl ışıl bir taç takılmış olurdu saçlarıma. Işırdım. Özenirdi bana. Üstüme titrerdi. Zarifti. Yakışıklıydı. Karizmatikti. Seksiydi. İyi yemekten, şaraptan anlıyordu. Şahane bir sohbeti vardı. İki evlilik yaşamış, birçok kadınla birlikte olmuş, durmuş oturmuş biri... gibiydi. Hayat bilgisi kuvvetliydi. Beni sürekli şaşırtıyordu. Sevildiğimi hissettiriyor-

du. Son ilişkimin ardından geçen bir buçuk yıllık nadas dönemi sona ermiş, ben gerçekten çiçek açmıştım renk renk.

Velhasıl kendime acıdım, acıdım, acıdım. Ağlayana kadar sürdürdüm bunu. Evet, gerçekten de Mehtap halt ediyordu. Buz gibi ayrılık acısı çekiyordum. Ama işte aklımdan da çıkmıyordu o otuz saniye. Ya boşunaysa bu acı çekme hali? Ya değmiyorsa? İçime, en dibe doğru bir kova saldı. Gönülsüzce sormaya başladım zifiri boşluğa. Giden kimdi sahi? O kadar şahane miydi? Kuyudan çekmeye başladım cevapları. O kadar ağırdı ki gelenler, kollarım kopacak sandım bir an. “Hadi canım... Sen böylesindir zaten, kör ölür ölmez bir çift en tazesinden badem yerleştirirsin gözlerine” diyen bir ses yükseldi içimden. Ki bunu hiç beklemiyordum. Bizzat kendi sesim. Konuşmaya devam etti: Oysa Enis’in karakersiz, çipil çipil gözleri vardı. Siyah desen siyah değil, kahverengi hiç değil. Görüşmek istediği güne sana sormadan program yapardı, sanki sen evde oturup yün örüyor-muşsun, hiç işin gücün yokmuş gibi. Önceliklerini tüketir, sıran geldiğinde de seni arardı. Seks. Laf... O bamyaya misali penisinin belini biraz doğrultmak için en az yarım saat uğraşman gerekirdi. Sonrası da iki dakika, bilemedin iki buçuk. Ömründe gördüğün en çirkin erkek ayakları onunkilerdi. Teninin kokusunu da sevmezdin. Tuvalette kapıyı kapamaz, fosur fosur gaz çıkarırdı. O kadar zayıftı ki, Bebek sahilinde onunla yürüyüş yaparken, rüzgâr alıp denize uçuracak diye korkardın. Dert dinlemeye tahammülü yoktu. “Sana çok ihtiyacım var” diye aradığın bir gün, “Biraz işim var bitireyim, hemen arayacağım” demiş, üç gün sonra mesaj atmıştı “Nasılsın?” diye. Bir bankada genel müdür yardımcısı olduğu için, hiç anlamadığın finansal konulardan bahsedirdi saatlerce. İş problemlerini nasıl da zekice çözdüğüne dair sözüm ona üstü kapalı göndermeler yaparak. Hangi şahane adam içindi bu gözyaşları?

Kendimden korktum yemin ederim. Az önce yeni ayrıldığı sevgilisinin hasletlerini sıralayıp ağlayan kadın mı bendim,

yoksa aslında o adamdan hiç de hazzetmediğini itiraf edip onu bir çırpıda gömüveren mi? Dahası hangi Enis gerçektir? Artılar-eksiler listesini bir kez daha gözden geçirdim. Yalan yanlış hiçbir şey yoktu. Demek ki, iki kadın da doğru söylüyordu. Ya da iki listenin de sahibi tek kadındı. Enis ise sıraladıklarımın hepsiydi. İnsan zihninin oyunlarının birçoğuna kendimce, karınca kararınca aşınaydım. İnsan canı isterse birini göklere çıkarabiliyor, istemezse yerin kırk kat altına çekebiliyordu. Ona irtifa kazandırmak ya da kaybettirmek kendi elindeydi. Enis'i 12 bin fitte seyahat ettiren bendim. Az sonra yeraltı magma seviyesine çeken de. Çünkü organizma olarak ne kadar mükemmelse de insan, kişilik devreye girince... Asafın o dizesi geldi aklıma: "Kime sorsan evinde bir oda eksik..." Hangi oda olduğunu çoğu zaman bilmese de. Hoş, ben biliyordum da ne oluyordu? Aradığım niteliklerin bir kısmına sahip olan erkeklerin defolarını örtüp ilişkiye devam ediyordum. Zaman zaman katlanıyordum bile denebilir. Niye yapıyordum bunu acaba? Sinek kadar sevgilim olsun, başımda bulunsun hesabı mı? Ki ben dünyanın altına kaldıraç koyup kaldırabilecek kudrette bir kadinken... Olsun, yalnız kalmayayım. Hazır bu kadar iyi standartlara sahip birini de bulmuşken. Kendine tahammülsüzlükten değersizlik duygularına uzanan bir süreç. Erkekler kadınların bu muhtaç hallerini bir şekilde seziyor. Sonra da bir fırsatını bulup kaçıyorlar. Çoğu niye kaçtığının farkında bile değil ama sevgileri öyle yapmasını söylüyor. Ben bu hikâyeyi kaç kez yaşadım. Ama işte bilmek, kendini değiştirmeye yetmiyor.

Bu ilişkiler muhasebesini takiben dakikada yetmiş şov yapan kalbimi yokladım. Ben ki ne ayrılıklar görmüşüm. Yerle yeksan olmuşum. Bu onlardan biri miydi? Değildi. E, o zaman son on beş gündür, imza günleri hariç evden çıkmamalarım, kendimi bir koltuktan diğerine atmalarım, küçük ağlama krizleri, arkadaşları arayıp Enis'i şikâyet etmeler neydi?

Terk edilmeye tahammül edememek, kendini eksik hissetmek. Sızım sızım sızlayan narsistik yara. İtiraf ettim: Mağduriyet iyi bir ağrı kesiciydi.

Alp dışarıda epey uzun süren telefon konuşmasını yaparken ben bir gece önceki muhasebeyi düşünüyordum. Daha dün bir adam uğruna o kadar ağlamışken, bugün bir başka adamın masasında, ondan hayli etkilenerек oturan bir kadın... Yine bir ikilem. Enis yalan mıydı? Peki, Alp ne kadar gerçek?

Sonunda içeri girdi.

“Çok özür dilerim Zeynep Hanım. İşle ilgili bir iki görüşme yapmam gerekti. Sizi yalnız bıraktım.”

“Sorun değil” dedim.

Oturur oturmaz, çayından bir yudum alıp,

“Yüzünüzde bir keder var” diyerek hiç beklemediğim bir hamle yaptı.

Ne demeli şimdi? Ben daha cevap vermeden konuşmaya devam etti:

“Yeni mi bitti?”

“Ne yeni mi bitti?”

“İlişkiniz.”

“O kadar mı belli ediyorum?”

“Aşlına bakarsanız attım. Ya kitap satışları kötü mü gidiyor diyecektim ya da... Klasik olanı seçtim.”

“On beş gün oldu.”

“Ah, daha çok taze” dedi. “Ortak bir karar mıydı?”

“Pek sayılmaz. Ben başkasına âşık oldum dedi. İyi dedim. Gitti.”

“Uzun bir ilişki miydi?”

“Altı ay önce başlamıştı.”

“Altı ay içinde hangi ara âşık oldu acaba? Aşk kelimesinin kullanımında bir israf görüyorum son zamanlarda. Aşk öyle iki ayda olunacak, bir ay sonra bitip yenisi başlayacak bir şey değil ki.”

"Gerçekten yaşamışsın. Gülmüş, eğlenmiş, acı çekmiş, başarısız olmuş, terfi almış, sevişmiş, terk edilmiş, aldatmış, güzel yemekler yemiş, içmiş, ağlamış, havalara uçmuş... Evlenmiş, boşanmış, kitaplar yazmış, kaybetmiş, kazanmış, süslenmiş, kirlenmiş, kırılmış, affetmiş, uykusuz kalmış, sarhoş olmuş... Hepsi gerçek hepsi yaşanmış. Gücümüzü tam da bu 'gerçek'ten alıyoruz. Hiçbir kuvvet bunu değiştirmiyor. Ölüm bile."

Bu roman, görmek ve görülmek üzerine...

Zeynep başkalarını ve kendisini yazının aynasında görmek için romanlar yazıyor. Yaptığı portakal reçellerinin kokusu onu anne şefkatinin bahçesine, kaygısız günlerine götürüyor. Kıyısına yanaştığı her erkekte bir baba ve her aşkta ölüme galebe çalan bir yan var.

Alp annesinin, çocukluğun sisli yurdunda kaybettiği bakışlarını bir kadında arıyor, bütün çabası görülmek... İlk görüşte âşık olduğu Zeynep onu annesine götürecektir, varoluşun ilk kaynağına. Aşk en çok da görmek ve görülmek değil midir zaten?

Filiz Aygündüz üçüncü romanında modern hayatın "aşksız ilişkiler"i içerisinde birbirine tutunan iki insanın öyküsünü anlatıyor.

televizyon
KDV'siz
satış fiyatı

38

ISBN 978-603-09-8637-2

ISBN 978-603-09-8637-2

9 786050 986372

Doğan
Kitap